

לקט אמרות
 חז"ל, רעיונות,
 עובדות והנהגות
 מגדולי ישראל,
 על מדות טובות
 שצביאות
 לאהבת הזולת,
 הנלמדות
 מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
 כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
 © אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
 בלי רשות בכתב

איש לדעה

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
 רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש כד אייר תשע"א שבת - ירושלים 7:01 תל-אביב 7:16 חיפה 7:09 מוצ"ש - ירושלים 8:19 תל-אביב 8:21 חיפה 8:23 ר"ת 8:54

פרשת בצדבר

החזקת לומדי תורה

לתמוך בלומדי תורה כדי שיוכלו לעסוק בתורה ללא טרדות!

נלמד מהפסוק: "מטה זבולך" (פרק ב"ז)

ולכאורה, מדוע לא נאמר "זמטה זבולך" (עם ו' החיבור) כדרך שנאמר בשאר שבטים? וכתב בעל הטורים ליישב: "לפי שזבולן היה מפרנס ליששכר, וראיתי בתנחומא הטעם שלא אמר "זמטה" זבולן כמו שכתב בכולן, ללמד שהיה זבולן עוסק בפרקמטיא ונותן לתוך פיו של יששכר, לפיכך לא רצה הכתוב לעשותו טפל לו, לומר ששכרו גדול כמותו. וכן הוא אומר "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר". וכתוב: "כי בצל החכמה בצל הכסף", לכן חשוב הכל כמטה אחד, וכאילו אמר יששכר מטה זבולך".

בשמחת ש.ב. (ר"ח אדר ב' תשע"א) שאל הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן שליט"א: כידוע, בכל מה שנוגע לעניינים הגשמיים, אי אפשר לאדם להסתפק בכך שחברו יעשה בשבילו. הוא לא יכול לצאת בכך שחברו יאכל בשבילו. הוא לא יכול לישון בשבילו. כל אחד צריך לעשות זאת בעצמו. ובעצם, כך גם בעניינים רוחניים, במצוות למשל, וכי אפשר להניח תפילין בשביל השני, או ליטול לולב בשביל השני? ודאי שלא! וא"כ הפליאה היא מדוע בענין "החזקת תורה" הדבר אפשרי. יששכר לומד תורה, ואילו הזבולן שלא לומד ומחזיק בכספו את הלומד, נחשב לו לימודו של יששכר כאילו למד הוא בעצמו?! (וכפי שהאריכו בזה הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל והחפץ חיים הבאנו דבריהם במק"א).

אלא - ביאר הגרא"ל - יש כאן חסד מיוחד מהשי"ת, כפי שאנו רואים בהנהגת טבע הבריאה, שכל דבר שיותר נצרכים לו, יש ממנו יותר. כגון, דבר שאי אפשר לחיות בלעדיו, יש ממנו בשפע ובכל מקום, כמו אויר לנשימה. וכן בכל דבר שיותר נצרכים לו לחיים, כן אפשר להשיגו יותר בנקל. מים יש בכל מקום אך פחות מאויר. מעיינות ישנם פחות ממנו. בשר למשל, אפשר לחיות גם בלעדיו, לכן קשה יותר להשיגו וגם צריך יותר לשלם עליו.

מעתה נוכל להבין את מעלת מחזיק לומדי התורה. כי מבחינה רוחנית, התורה היא כמו אויר לנשימה או לפחות כמו מים לדגים שבים [אין מים אלא תורה] ומכיון שכך. אי אפשר לחיות בלעדיו, וממילא חייבת היא להיות בכל מקום. היא נשמת אפו של כל יהודי, ואשר על כן חסד ה' הוא שכל יהודי יוכל להשיגה, ואם לא ע"י שילמד תורה בעצמו יוכל להשיגה ע"י זה שיחזיק בכספו לומדי תורה.

דברים נוקבים אמר החפץ חיים לבאי ביתו (מובא במעשי למלך - פרשת בהר) וטעמם האקטואלי לא פג עד עצם היום הזה. וכן אמר: אין כל ספק בדבר, שהימים הם ימי עקבתא דמשיחא. לעת הזאת נגזר: "בחרב ימותו כל חטאי עמי" (עמוס ט"ז). הזוהר הק' אומר שהגזירה הוחלפה ובמקומה תבוא עניות. "והותרתי בקרבך עם עני ודל" - זוהי גזירה שמוכרחה להתקיים, העשירים שיש להם עכשיו כסף, אל יחשבו שכספם ישאר אצלם, הכסף ילקח מכולם ואין עיצה ותושיה לזה. לו היו העשירים אנשי דעה, יכלו עוד עכשיו להחזיק ביותר את התורה בכספם ולעשות חסד. אחר כך יתחרטו על מעשיהם, אבל לא יוכלו כבר לתקן!

לתת הזדמנות גם לעניים...
 סח הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל: רגיל היה החפץ חיים לומר, כי אילו היו העשירים מבינים את ה"רב טוב" הצפון למחזיקי התורה, אזי היו מחזיקים בממונם הרב את כל הישיבות ותלמודי התורה! וצדקה עשה הקב"ה עם עניי ישראל, שהעלים זאת מן העשירים, כדי לתת הזדמנות לעניים שישתמשו גם המה בפרוטותיהן המועטות בהחזקת התורה, וגם להם יהיה "טללי תחיה" לקום בתחיית המתים לעתיד לבוא.
 הדעה והדיבור - ח"ב

"באותן פרוטות מחזיקה את העולם..."
מסופר על אלמנה אומללה שהייתה טורחת להגיע כל ערב שבת לביתו של ראש ישיבת חברון הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל והייתה גוזלת מזמנו היקר עבור כמה פרוטות בודדות שהייתה תורמת לישיבת חברון.
התרעמו בני המשפחה בפני ראש הישיבה: וכי לא חס הוא על זמנו היקר, הרי לא על פרוטות אלו עומדת הישיבה.
השיב להם רבי יחזקאל: "לא עליה עומדת הישיבה, אלא מפת לחמה החריבה שחוסכת מפיה יום יום כדי לצבור אותן הפרוטות להחזקת תורה, מחזיקה היא את העולם!"

ללמד תורה לתלמידים

מצוה ללמד תורה לתלמידים, גם אם אינם בניו ובני בניו!

נלמד מהפסוק: "ואלה תולדות אהרן ומשה" (פרק ג"א)

וכתב רש"י (עפ"י גמ' סנהדרין יט:): ואינו מזכיר אלא בני אהרן ונקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה... שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו. עכ"ל. ומוסיף השל"ה הק': ולא תאמרו "כאילו" ילדו, ולא ילדו ממש. כי אדרבה הוא ילדו בעצמו, כי אביו ואמו נתנו לו הגוף, והרב משפיע בו נשמה... על כן אשרי מי שעושה כן ולומד ומלמד בן חברו תורה, ובחנים, אז שכרו כפול מן השמים. עכ"ד.

בעל הנודע ביהודה (בספרו **אהבת ציון**) מבאר לפי"ז את אמרתו הידועה של בן עזאי (יבמות סג): על כך שאינו נושא אשה: "נפשי חשקה בתורה", שאין כוונתו בזה לומר שמצוות תלמוד תורה עדיפה על מצוות פרו ורבו, אלא מכיון שהמלמד תורה לתלמיד, נחשב כאילו ילדו, נמצא שמלבד מצות תלמוד תורה מקיים בזה גם מצות פרו ורבו...

האם המצוה ללמד נחשבת ממצוות שבין אדם לחברו?!

יש לחקור: האם המצוה ללמד תורה לתלמידים, היא מצוה שבין אדם למקום או מצוה בין אדם לחברו? על חקירה זו עמד הגאון רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א בשיעורו, כשלמד את הגמרא (בבא מציעא צז. ומובא בספר הערות) הקובעת כי המשאיל בהמה לחברו, וגם המשאיל עצמו נשאל עמה למלאכתו, נחשב "בעליו עמו", שאז הדין שאם מתה הבהמה פטור השואל.

ומספרת הגמרא על ויכוח שאירע בעקבות דין זה בין רבא לתלמידיו, התלמידים טענו לרבא, דמכיון שמצוה עליו ללמד תורה, נחשב שהוא "שואל" למלאכתו, ואז אם ישאלו ממנו בהמה ותמות, יהיו פטורים כדין "בעליו עמו". אך רבא הקפיד ואמר להם שאדרבה הם שואלים לו... וטעון ביאור: מה היה הויכוח ביניהם? מה סברו התלמידים ומה סבר רבא שהקפיד עליהם?

ביאר זאת הגרי"ש אלישיב בטוב טעם, שהויכוח ביניהם היה בחקירה זו. התלמידים סברו שהמצוה ללמד תלמידים היא "בין אדם לחברו" וממילא רבא משועבד להם ללמדם מחמת מצוה זו, ונחשב כ"בעליו עמו". אך רבא השיב להם שזוהו מצוה "בין אדם למקום", שמצות "תלמוד תורה" כוללת ללמוד וללמד, ואין כאן שעבוד לחברו וממילא אינו נחשב "בעליו עמו". ובזה מובן - מסיים הגרי"ש - מדוע הקפיד עליהם רבא, כי קפידתו הייתה על כך שסברו שהמצוה בין אדם לחברו.

היאך מדמים רב הקרוץ מחומר למלאך ה' שכולו קדושה?

ידועים דברי חז"ל (חגיגה טו): אם הרב דומה למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפיהו, ואם לאו אל יבקשו. וצריך להבין: מדוע צריך הרב להיות בדרגה כזו נשגבה שאין לנו כלל מושג בה, ומה שייך בכלל להשוות בין אדם הקרוץ מחומר לדרגתו של מלאך שכולו קדושה?!

ביאור מקורי ומענין כתב **כ"ק האדמו"ר גאב"ד אונגוואר - רבי מנשה קליין שליט"א** (בשו"ת **משנה הלכות** חלב יב סימן קכד) עפ"י מה שאמרו חז"ל (נדה ל:): על תינוק במעי אמו שצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו ומלאך לומד עמו כל התורה כולה, וכשמגיע עתו לצאת, בא מלאך וסוטר על פיו וכו'.

מעשה, זו כוונת חז"ל באומרים "אם דומה הרב למלאך וכו' יבקשו תורה מפיהו". כלומר: רק כזה רב שדומה לאותו מלאך שלימד כל התורה לעובר במעי אמו ולא החסיר ממנו אפילו הלכה אחת, וכך גם הרב מוכן ללמדו הכל ולא למנוע מתלמידו אפילו הלכה אחת, הוא הרב הראוי שיבקשו תורה מפיהו, אבל רב כזה שאינו דומה לאותו מלאך, אלא מונע הלכה כל שהיא מתלמידו, אל יבקשו תורה מפיהו. שעליו הרי אמרו חז"ל (סנהדרין צג:): כל המונע הלכה מפי תלמיד כאילו גוזלו מנחלת אבותיו וכו'.

לפי"ז - כותב גאב"ד אונגוואר - מובן יפה גם מה שאמרו חז"ל (שם) כל המונע הלכה מפי תלמיד, אפילו עוברין שבמעי אמו מקללין אותו וכו' וכל כך למה? ומה זה שייך לעוברין? אלא התשובה, שאפילו עוברין אלו, עוד בהיותם במעי אמן מלמדם המלאך הכל, והיאך יהיה הרב להראות שתלמידו אינו ראוי ללמוד הכל, והרי כבר במעי אמו היה ראוי ללמוד מהמלאך כל התורה כולה. לפיכך, אפילו עוברין שבמעי אמו מקללין אותו.

והגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ שליט"א ביאר באופן אחר: כמו שמלאך אין לו שום כוונה לתועלת עצמו וכל תכליתו לקיים רצון השי"ת, כך גם הרב המלמד תורה, צריך שתהיה כל כוונתו לתועלת והצלחת התלמיד!

מסירת שיעור לתלמידים כיצד?

דרכו של הגאון רבי שלמה היימן זצ"ל הייתה למסור שיעוריו בהתלהבות גדולה כאשר הוא מסביר כל פרט מדברי הגמרא ואת החידושים הטמונים בה בהתפעלות רבה.

יום אחד התחוללה בניו יורק סופת שלגים עזה... מכוניות ואוטובוסים שיצאו לדרכם נתקעו בשלג, ורק ארבעה בחורים בלבד הצליחו להגיע לשיעור, והם היו משוכנעים שרבי שלמה לא ימסור שיעור ביום כזה.

והנה הגיע רבי שלמה, ולא רק שמסר את השיעור, אלא עשה זאת באותה התלהבות והתרגשות ובאותו להט אליו הורגלו תמיד. הם ישבו בפני ראש הישיבה והאזינו לשיעורו שהיה נראה כאילו הוא נמסר בפני בית מדרש מלא וגדוש בחורים.

באמצע השיעור הפסיק רבי שלמה לרגע כדי לנות, ואר"ז אז פנה אליו אחד הבחורים ושאל אותו: ילמדינו רבינו, הלא אנו רק ארבעה בחורים כאן? השיב לו רבי שלמה: "מה אתה חושב, שאני אומר את השיעור בפניכם, טעות בידך! כשאני מוסר את השיעור אני מדבר אליכם, אל תלמידכם, ואל כל תלמידי תלמידכם."

בנתיבות המגיד - הרב הדומה למלאך

מי שאין לו טעם בלימוד הוא כחולה מסוכן...

את המעשה הבא סיפר הגר"מ הייזר שליט"א, אשר היה נוכח בשעת מעשה: יום אחד זימן אליו רבינו הגר"מ שך זצ"ל אנשי ציבור, בעיקר מחו"ל, בענין ציבורי חשוב. בני הבית החליטו, כי הואיל והכנס חשוב ביותר, לא יתנו לקהל להכנס להרב שך ביום זה.

והנה הגיע אב עם בנו בן הארבע עשרה, וביקש מן הנוכחים את רשותם להכנס להרב שך לדקה אחת בלבד, כדי לקבל ברכה עבור בנו, שיצליח בתורה. הנאספים אמרו כי לדקה אחת בלבד, הם מוכנים לוותר.

נכנסו האב והבן לחדרו של הרב שך ושהו שם זמן רב, לפחות שעה וחצי... כשיצאו, הביעו האנשים שהמתינו את תרעומתם על כך. השיב האב: "אינני אשם, אני באמת נכנסתי רק כדי לקבל ברכה ותו לא, אלא שהרב שך שאל את בני האם יש לו שמחה בלימוד והבן השיב בשלילה משום שלא מבין מה שמלמדים אותו."

אוי"א נטל הרב שך שתי גמרות, אחת בשבילו ואחת בשביל הנער והחל ללמוד עמו ולהסביר לו את הגמרא באריכות ובמתקנות כפי שרק הוא יודע. לבסוף שאלו הרב שך: האם עכשיו הבין את הסוגיא, והנער ענה שהוא מבין טוב מאוד והתחיל לבכות...

לשאלת הרב שך, מדוע הוא בוכה? השיב הנער: "אני בוכה משמחה, שזכיתי בפעם הראשונה להבין סוגיא על בוריה וזו הפעם הראשונה שיש לי טעם בלימוד..."

הרב שך יצא והתנצל על העיכוב שגרם לכל האנשים שבאו לפי הזמנתו. הוא הסביר מדוע הענין לא סבל כל דיחוי וכך אמר: "להרגיש טעם בלימוד זה ענין של פיקוח נפש. מי שאין לו טעם בלימוד התורה, הרי הוא כחולה מסוכן. ובשביל פיקוח נפש הייתי צריך להקדיש לו את הזמן גם אם זה על חשבון האנשים הממתנינים בחוץ."

במחיצתם

לקרב רחוקים ולסייע בידם לזכות באושר הרוחני שבחיי תורה ומצוות!

נלמד מהפסוק: "הקרב את מטה לוי" (פרק ג'ו)

ובמדרש רבה (פרק ג) הביאו חז"ל על פסוק זה את הפסוק "צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה" ודרשוהו חז"ל על שבט לוי. וכתב בצוואת הבעל שם טוב שיטנו צדיק שנמשל ל"ארז" שאף שהוא גדול בתורתו, אינו משפיע על הזולת, כארז שהוא גדול אך אינו נושא פירות. מאידך, יש צדיק שנמשל ל"תמר" שמשפיע על הרחוקים ומקרבם לאביהם שבשמים כתמר שמפריח פרי. על שבט לוי דרשו פסוק זה. שאף שהיו עוסקים בתורה כארז, היו פורחים כתמר להשפיע על הבריות ולקרבם לתורה.

דברים נוקבים למען קירוב רחוקים, אקטואליים לזמנינו, כתב הגרא"א דסלר זצ"ל (במכתב מאליהו ח"ד): "דורינו, דור עקבתא דמשיחא, חלקו הוא תשובה וכו'. אחר שעבר עלינו מה שעבר, אין לנו אלא לשאוף לתיקון הכלל ממש. עכשיו שריחמנו ה' והגיעו לארץ ישראל, והניח לנו כאן, קצת קיבוץ שארית הפליטה, איך לא נחשוב על תיקון הכלל. איך לא נקבל על עצמינו להתמסר במסירות נפש לתשובת הכלל ולבנין הרוחניות בכל שכבות עם ה'. לעולם לא נשלים עם המצב שחלק ניכר של עמינו סר מדרך התורה, אלא נשתדל בכל מאמצינו להשיב לב בנינו אל אבותם כמאמר הנביא".

ובאחת מאגרותיו כותב הרב דסלר (הובא בספר הזכרון למכתב מאליהו): "צריך לעשות בני תורה לא רק מן הילדים אלא גם מן המבוגרים. אם אנו לא נעשה מי יעשה? ובדור הזה, הרי מי שאין לו מבט בן תורה, הוא מחוסר ברוחניות לגמרי. ואם כן, ההכרח לגיייר יהודים..."

"מה ה' דורש ממנו עכשיו? לקחת חבל ולחגור מתנינו ולסובב לחפש מושפעים אשר נוכל לעשותם לבני תורה. ללמד בישיבות דבר גדול הוא, אבל ללכת מבית לבית ולטעון ולטעון עד שימצאו מתחת לתהם איזה נער או בחור שאפשר לפעול עליו ולהורותו וללמדו את השקפות התורה..." עכ"ל.

החזון איש ראה כחובה ראשונה במעלה, לקרב תלמידים נחשלים בישיבה, ולא לרחקם. וכך כתב לאחד הרמ"ם באגרתו (**קובץ אגרות** ח"א-פ"א): "אחשוב ליותר נכון להתגלגל ולסבול ולקרב בכל מה שאפשר, וזה כל פרי של הישיבה לתת לפתאים עורמה ולתועים בינה, ואין מקום להאשים את השובבים. כי הלא עיר פרא אדם יולד. ועלנו להשתדל בזה בכל מחיר. ולפעמים ימין דוחה ושמאל מקרבת, ופעמים לקרב בשתי ידיים.

כאשר נשאל החזו"א באחד הימים, מה ראה לקרב ולהראות חיבה לבחור פלוני מדלת העם, שנוהג בחציפות ואינו מצטיין ביראת שמים, ואפילו מוכן להשיח עמו בדברי תורה?

השיב החזו"א: על נערים כמותו אמרו חז"ל: "הזהרו בבני עניים שמהן תצא תורה". הוא מיוחס על התורה, לפי שהוא בן לאב ולאם עניים, לפיכך עלי לנהוג עמו ברכות ולרחמו... לפי שעה נחות הוא בעיני עצמו, אף שאינו נכנע מטבעו, לפיכך יתכן שיתחצף לפעמים... אבל התורה אשר ילמד, תרומם קרנו גם בעיני עצמו, עד שבסופו יחדל ממנהגיו... זאת התורה שמלמדת לאדם כי הוא עפר ואפר, בו בזמן הוא מעודדתו ומרוממתו..."

"האם לצאת בימי בין הזמנים לקירוב רחוקים"?

מעשה שהיה ויכוח בין החפץ חיים לגאון רבי משה לונדינסקי זצ"ל (שהיה ראש הישיבה בראדין), החפץ חיים סבר כי ראוי ורצוי שבימי בין הזמנים ילכו בחורי הישיבה לעיירות וירביצו שם תורה ואמונה, אך רבי משה התנגד לכך נחרצות כי סבר שלא ראוי שבחורי הישיבה יעשו כך.

שאל החפץ חיים את רבי משה: מדוע הנך מתנגד שבזמן שבו ממילא בחורי הישיבה נחים מלימודם, מדוע שלא יעסקו אז בפעולות לחיזוקו של עם ישראל?

השיב לו רבי משה: מצינו שהיו בעם ישראל שנים שניסו לקרב רחוקים, האחד היה אברהם אבינו שהצליח מאוד, כמו שאומרים חז"ל על הפסוק "את הנפש אשר עשו בחרן", הרי שאברהם אבינו הצליח לקרב רבים, ואילו השני היה ירמיהו הנביא שכאשר עמד להוכיח את ישראל לקהוהו ושמו אותו בבור.

המשיך רבי משה ושאל: מה ההבדל בין שני האישים? מדוע אברהם אבינו הצליח לקרב כה רבים תחת כנפי השכינה, בעוד ירמיהו לא הצליח להחזיר את עם ישראל בתשובה? אלא - ביאר רבי משה - אברהם אבינו כאשר באו אליו אורחים, נתן להם אוכל ואירחם כיד המלך, ולאחר הסעודה כשרצו להודות לו אמר להם: הודו להקב"ה שברא את הכל, וכמובן אחרי שקיבלו ממנו, אזי נפתח ליבם וכך הצליח לקרבם, אך ירמיהו לא הוכיחם בדרך של אברהם ולכן לא הצליח, ואדרבה שמוהו בבור.

לפיכך אני מתנגד - סיים רבי משה - שבחורי הישיבות העניים יגיעו לעיירות, משום שהם יזדקקו לחסדי האנשים, ולאחר מכן ינסו להטיף להם מוסר לחזקם ולקרבם לאביהם שבשמים. בדרך זו אין סיכוי שיצליחו, אלא רק אם יבואו אליהם כדרכו של אברהם אבינו, כך יוכלו להצליח.

כיוצא בזה מסופר שפעם הרגיש החפץ חיים כי הוא חלש ואין בכוחו לפעול. פנה לרבי משה ובקשו כי יסע לפולין להפיץ שם אמונה. אמר לו רבי משה: אם הייתי בא אליהם כמו אברהם אבינו שהיה נותן לאורחיו אוכל וכל צרכם, ואח"כ היה אומר להם להודות לה'. וכך גם אני הייתי מביא להם כסף, ארזא היה מתאים לבוא ולדבר עמהם על חיזוק האמונה והדברים היו מתקבלים. אך כשאני מגיע ונאלץ לקבל מהם טובות ולאכול אצלם, ואח"כ לבוא ולומר להם שהכל מה', זה אי אפשר ואיני יכול לעשות כן.

בשבילי ראדין

להציל יקר מזולל...

אחרי שנתבקש הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל לישיבה של מעלה וישבו בניו עליו "שבעה", נכנס לבית יהודי לא מוכר, והחל ללמוד משניות לעילוי נשמתו, במשך שעה ארוכה, בנעימה עיראקית. שאלו אותו הבנים האבלים לזהותו עמד וסיפר להם:

"**ילד** רך ויתום הייתי, כאשר הובאתי ארצה עם העליה הגדולה מעיראק, בשנת תש"ט. רבי יהודה, אשר פעל ועשה במסירות נפש לרווחת העולים, הן בגשמיות והן ברוחניות, כיון שמצא אותי והביאני לכאן, לביתו, וישנתי אצלו ימים אחדים. לבסוף סידר עבורי מקום קליטה במוסד חינוכי, שם למדתי עד אשר גדלתי והייתי לאיש והקמתי משפחה בישראל. באתי, איפוא, היום ללמוד משניות לעילוי נשמתו של מי שהביאני לחיי העולם הזה והעולם הבא".

ומעשה בילד שנכשל ב"מבחן כניסה" לתלמוד תורה ולא נתקבל. באה אמו אל רבי יהודה כשהיא בוכיה ופוכרת ידה: "מה עושים?" מיד הלך בעצמו אל מנהל הת"ת ושילד אותו: "הגע בנפשך, נניח שזה ילד שהצליחו להציל זה עתה מן השבי בירדן, אצל הערבים, ואינו יודע אפילו צורת אות יהודית - כלום מסרב היית לקבלו?!" והטיעון הזה, כמצופה, עשה את פעולתו. הילד נתקבל.

וזאת ליהודה

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

כנסייה לשם שמים / הרב נפתלי וינברג

קוראים יקרים!

ולהתמקד במלאכה ביתר מרץ. ההחלטה שלי הייתה לא להיעזר בשום פנים ואופן בשליחים למיניהם, אלא לפעול אישית מול כל אחד ממנהיגי ישראל שליט"א. וכך עשיתי.

התוצאה: כל גדולי ישראל הסכימו להשתתף בכינוס ההיסטורי, מלבד הגרי"ט וייס שליט"א אשר הסכים עם העיקרון אך נימק את סירובו להשתתף בתקנון וותיק של 'העדה החרדית' אשר אוסרת להשתתף באסיפות רבנים כלליות. אני חוזר שוב: **כל גדולי ישראל הביעו את הסכמתם להשתתף בכינוס האחדות ההיסטורי!**

כל מה שנכתב כאן בכמה שורות ארך כשנה ומחצה, אך בסופו של דבר הגענו לישורת האחרונה. בשלב זה - לאחר שהושגה הסכמת כולם - נתתי שמחה בליבי שנוכל לגשת לעניין למעשה, ואז זה קרה: שניים מגדולי ישראל שליט"א חשו שלא בטוב ואושפזו בבית החולים!

במצב זה היה כמובן בלתי אפשרי לכנס את הכינוס, שהתפרק עוד לפני שנוצר. בשעת מעשה לא ידעתי מה לחשוב על העניין, מה רצון הקב"ה? האם זה ניסיון? האם המקטרגים התערבו? אין איתנו יודע עד מה. אינני נביא, ולא בן נביא, אך למעשה העניין לא יצא אל הפועל בשעתו.

אין לי שום שמץ של ספק שאחדותו של עם ישראל היא אבי-אבות החשיבות בעינו של הקב"ה, כביכול, ואסור לנו להתייאש מלנסות לאחד את העם שוב ושוב.

* * *

מה שתואר לעיל התרחש לפני כארבע, חמש שנים.

השנה התעוררה היזמה שוב, אך הנתונים שונים. שניים מתוך הרשימה כבר שבקו חיים לכל חי, ויתר מנהיגי ישראל שליט"א לא נעשו צעירים יותר - יאריך ד' ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים!

חשבתי לעצמי: הבה נצרף לרעיון בעלי יזמה שמאמינים בטובה שתצמח מכינוס אחדות היסטורי שכזה. אם "טובים השניים מן האחד", הרי שיותר משניים - לבטח טובים מהאחד!

אנו מצויים בתקופה בה אומות העולם מתאחדות נגדינו, לפיכך כעת החובה להתאחד בקרבנו כפולה שבעתיים! אני פונה לכל מי שמאמין בנושא, ומסוגל להועיל בעניין, ליצור עימי קשר במספר טלפון: 02-5671812

ברצוני לשתף אתכם בשורות הבאות בגילוי סוד. מדובר בסיפור אישי אמנם, אך כזה שנוגע לכם ולכל כלל ישראל. הסיבה שאני מעלה את הדברים על הכתב היא אחת: שמא יוכל אחד מכם להועיל בעניין.

במשך שנים רבות חלמתי על היום בו יתכנסו לשולחן אחד מנהיגים מפורסמים בארץ ישראל לכנסייה לשם שמים שעצם קיומה יהווה מסר חד וברור עבורנו - אנשים מן השורה - אחדות! אחדות! אחדות!

בסופו של דבר הרי כולנו בני אב אחד אנחנו. כולנו לומדים את אותה תורה, שומרים את אותה שבת ואותה טהרה. יסודות אלו מהווים יסודות מספיקים על מנת שנהיה מאוחדים "כאיש אחד בלב אחד" למרות חילוקי הדעות והמנהגים השונים. אלו אינם סיבה למנוע כבוד הדדי ואחדות.

אין כוונתי שעל כולם להתאחד במנהגייהם - אלא בליבותיהם. כל חוג ימשיך לנהוג כהשקפתו וכמנהגיו, אך זה לא יגרום לאף אחד לשנאה כלפי מי שנמנה על החוג האחר.

ובכן, החלום שנירקם אצלי היה לקיים כנסייה לשם שמים בהשתתפות מנהיגים מכל החוגים. ישבתי לעצמי עם דף ועט וגיבשתי את הרשימה:

מרנן ורבנן הגרי"ש אלישיב שליט"א; הגראי"ל שטיינמן שליט"א; הגרמ"י ליפקוביץ, הגר"ע יוסף שליט"א; הגרי"ט וייס שליט"א. האדמו"רים מגור ובעלזא שליט"א. שניים מתוך אותה רשימה כבר אינם בין החיים, והם הגר"א שפירא והגר"מ אליהו זצ"ל. צירפתי לרשימה מרבני חב"ד, וכן רציתי שיהיו נוכחים באסיפה שני חילוניים - אם כי בשום פנים ואופן לא פוליטיקאים. צירפתי אותם משום שגם אלו שעדיין לא זכו לשמור תורה ומצוות רוצים אחדות.

אנשים אשר שוחחתי איתם על העניין, טענו שהגרי"ש אלישיב לא יסכים אך אני יצאתי לדרך!

* * *

הבית הראשון אותו פקדתי היה של הגרי"ש אלישיב שליט"א אשר לשמחתי הסכים מיד להשתתף באסיפה, אך הסתייג שלא יסכים לשבת שם עם כל חילוני.

יצאתי מהבית בחנן 10 בקורת רוח מרובה, והחלטתי להמשיך

מכון 'אהבת אמת' - ירושלים

הציבור מוזמן להשתתף בסדנה בנושא מידות טובות, המונחת ע"י הרב נפתלי וינברג שליט"א. הסדנה מתקיימת מידי יום שלישי, בשכונת 'שערי חסד' ירושלים, בין השעות 9.30-8.30 בערב. יש לתאם השתתפות בטלפון: 02-5671812